

„İTTİHATÇILIK“ DEYİP GEÇMEYELİM, „İTTİHATÇILIK“, YA DA „TOPLUM MÜHENDİSLİĞİ“ OLARAK İFADE ETTİĞİMİZ ŞEY BÜTÜN İDEOLOJİLERİN ÖZÜNDE OLAN DEVRİM ANLAYIŞIDIR..

Münir Aktolga
Kasım-2010

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	1
GİRİŞ	4
İNSAN BEYİNİ İLE KOMPÜTER ARASINDAKİ BENZERLİK VE FARKLILIKLAR.....	5
İDEOLOJİNİN VE YAPAY ZEKÂNIN SINIRLARI.....	5
İDEOLOJİDEN BAHSEDİYORDUK!	7
YA BİZDEKİ JÖNTÜRLÜK-İTTİHATÇILIK İDEOLOJİSİ.....	8
İDEOLOJİ OLAYININ ALTINDA BAZAN MATERYALİZM, BAZAN DA İDEALİZM YATAR; AMA SON TAHLİLDE SÜBJEKTİF İDEALİZME-POZİTİVİZME DAYANIR O!...9	
KÜRESELLEŞME, 21.YY PARADİGMALARI VE İDEOLOJİNİN SONU!.....	10

ÖNSÖZ

İç dinamiklerle dış dinamik (globalleşme sürecinin yarattığı objektif koşullar) arasında oluşan rezonans sonucunda Türkiye (el yordamıyla da olsa) çok iyi bir yola girdi. Öyle ki, özellikle şu son yıllarda üretici güçler muazzam bir hızla gelişmeye başladılar. Buna paralel olarak da tabii, bir yandan içeride demokratikleşme süreci hız kazanırken, diğer yandan da, dışarda objektif koşullar Türkiye'yi adeta Obama'nın yapamadıklarını yapmaya çalışan bir ülke haline getirdi! Türkiye neredeyse 21.yy politikasının liderliğine soyunmaya başladı!

Bunlar iyi güzel şeyler, ama, madalyonun bir yanı. Oysa aynı madalyonun bir de öbür yanı var: Evet, Türkiye'de burjuva devrimi ve demokratikleşme süreci geliyor, sistem artık ayaklarının üzerine oturmaya başladı, ama henüz daha bu oluşum kendi bilgisini-bilincini-yani aydınlarını tam olarak yaratamadı. Yaratamadı, çünkü sistemin kendisine yabancılaşması süreci, ideolojik saplantılardan kendini bir türlü kurtaramayan “aydınlarla” arasına adeta bir barikat kurmuş durumda. Bu yüzden de, şimdiye kadar yolun çoğu karanlıkta yürünerek, el yordamıyla alındı! “Aydın” diye bilinenlerin ellerindeki fenerler, sistemin yolunu aydınlatmak bir yana, tam tersine onu yokuşa sürdüler. Bu nedenle, onlar-“aydınlar”- ne derlerse bunun tam tersini yaparak yolunu bulmaya çalıştı Türkiye!.

Ancak özellikle son yıllarda ortalık yavaş yavaş biraz aydınlanmaya başladı. “Düzene yabancılaşmış” olan “aydınların” içinden kopan bir grup, “liberaller” adı altında demokratikleşme sürecine destek vermeye başladılar. İlk kez oluyordu böyle bir şey! Bu yüzden de belki de son yüzyılın en önemli olaylarından biriydi bu!. Nitekim, özellikle son zamanlarda bunun sonuçları görülmeye başlandı. Kemalist ana gövdeden “kopan” bu aydınlar sol-entellektüel birikimlerinin de yardımıyla hızla süreci kavradılar ve adeta ona ideolojik öncülük yapmaya başladılar. Bu açıdan AK Parti şanslıydı. Eğer son yıllarda az zamanda çok işler başarıldıysa bunda söz konusu ittifakın da mutlaka bir payı vardır.

Örneğin, bir Taraf Gazetesi'nin demokratikleşme sürecindeki katkısını kimse inkâr edemez. Ahmet Altan'ın o korkusuz şövalye tavırları olmasaydı Anadolu burjuvazisinin baskı altında sindirilmiş kadroları biraz zor öğrenirlerdi düzene baş kaldırmayı!

Ama son günlerde bir kıpırdanma var "liberallerin" arasında!. Adeta, öküzün altında buzağı arama çabası gibi AK Partinin hatasını bulma yarışına girdiler!. Lafı, "bak biz AK Partiden daha ilerisini temsil ediyoruz" demeye getirerek, adeta kendilerini sistemin içindeki "sol muhalefet" yerine oturtmaya çalışıyorlar!. İyi güzel, eğer durum gerçekten böyleyse buna kimsenin bir diyeceği olamaz. Keşke AK Partiden daha ileri hedeflere kilittelen bir seçenek olsa da çiksa ortaya.

Ama bazı şeyler bana tuhaf geliyor ve midemi bulandırıyor! Örneğin şu HSYK Seçimleri konusunda takınılan tavır! Sen onca zaman çalış çırpın "demokratikleşme" ve "özgür seçimler" diye, ama sonra, seçimler yapıp da "Demokratik Yargı'nın" adaylarının da seçilemediklerini görünce mızıkçılığa başla, AK Partiyle ağız kavgasında YARSAV' cılarla aynı paralele düş! Sanki birilerine (aslında, uzun zamanda beri "AK Partiyle işbirliği yapıyorlar" diye onları suçlayan "solculara") "bakın biz de solcuyuz, biz de AK Partiye karşı mücadele ediyoruz" diyebilmek için olsa gerek, kendilerini ana gövdeden (demokrasi platformundan) ayırma çabası içine girdiler. Aslında bunun ilk işareti Referandumdan hemen sonra gelmişti. CHP nin sırf süreci provoke etmek amacıyla ortaya attığı, "hemen şimdi, bir haftada yeni Anayasayı yapalım" sözüne dört elle sarılan "liberaller", bunu, "yeni Anayasa çalışması seçimlerden sonra başlayacak" diyen AK Partiye karşı kullanmaya kalktılar.

Bu arada bir de, türban tartışmaları konusunda alınan o kaypak tavır var tabii!. Neymiş efendim, AK Parti türbanı öne çıkararak gene hata yapıyormuş, demokrasiyi sadece kendisi için istiyormuş (halbuki türban tartışmasını Referandum sırasında Kılıçdaroğlu başlatmıştı) . Sonra bir de dikkat edin, ne zaman türban meselesi ön plana çıkarsa liberaller hemen AK Parti'yi Avrupa Birliği konusunda işi yavaşlatmakla suçlamaya başlıyorlar!. Ki bu da haksızlık! Daha ne yapsın ki AKP! Sen işi yokuşa süren Fransa'yla Almanya'yı görme, ama AKP'ye yüklen! Yani öyle bir hava var ki, sanki bir yerlerden bir fırsat gözetiliyormuş gibi!

Kürt sorunu konusunda da öyle! Neredeyse PKK'nın tanınması için yarışa girdi bazıları! Zaten bu konu artık o hale geldi ki, "solculuk" barutu biten daha çok Kürtçü olmaya başlıyor! Bu şekilde, artık soluğu kesilmiş olan "liberal" ve "sol" kimliklerini ayakta tutabileceklerini sanıyorlar anlaşılın!. Öyle, "ulusların kaderlerini tayin hakkı" falan gibi büyük büyük laflar edince daha çok "solcu" olunacağını sanıyorlar!.¹ Bir tür hastalık bu aslında! Altında da ideoloji-ideolojik körlük yatıyor. Belirli bir ideolojinin içinde çözümsüz kalarak debelenip durmak yatıyor. "Liberalliğin" yanına bir de "solculuk" eklenince ideolojinin yörüngesi Kürtçülüğü göstermeye başlıyor anlaşılın! PKK' yı, bu haliyle, elinde silahıyla tanıyın diyorlar resmen, ve bunun da adı "demokratlık", "liberallik" oluyor!. Hadi tanıdın, çözülecek mi bu şekilde sorun!. Ya peki Türk sorununu kim çözecek o zaman! Olayı, bir bütün olarak ülkenin demokratikleşmesi sürecinden ayrı olarak ele almaya kalktın mı iş buralara varıyor sonunda. "Hemen şimdi" falan diyerek, ancak adım adım, uzlaşmalarla çözülebilecek bir sorunu, maksimalist taleplerle ortaya çıkararak "birden" çözmeye kalkınca çözümsüzlük yanlılarının ekmeğine yağ sürüldüğü anlaşılıyor mu. Tabii bazılarının, örneğin bir TUSİAD'ın, ya da Doğan Medya Grubu'nun çok hoşuna gidiyor bu durum!. Çünkü onların niyeti aslında "çözüm" falan değil! Ellerindeki bütün olanakları kullanarak AK Parti'ye karşı muhalefet etmek. Bunun için de, "Kürt sorunu"da dahil olmak üzere bütün kozları kullanmaya çalışıyorlar. TUSİAD'a bakın, işi gücü bıraktı "seçim barajının" indirilmesine taktı kafayı!. Gören de, işte gerçek demokrat böyle olur der! Hatta ne demokrati, bir numaralı "sol" parti oldu çıktı TUSİAD! İdeolojik dostları DİSK de yanlarında tabii! Referandumda "hayır" diyerek "solculuk" yapanların bu "Kürt dostluğu" size tuhaf gelmiyor mu Allahaşığına! Neden bir Talabani kadar olamıyor bunlar acaba²!

¹ Yanlış anlaşılmasın, ben „ulusların kaderlerini tayin hakkına“ karşı falan değilim! Bu konunun ideolojik bir meta haline getirilmesi beni rahatsız eden!..

Tekrar altını çizme ihtiyacını duyuyorum: Ne anadilde eğitim, ne özerklik, ne de seçim barajının indirilmesi, ya da vatandaşlık yasasının değiştirilmesi, bunların hiçbirisi karşı çıkılacak şeyler değildir, hepsi de özünde demokratik taleplerdir. Federasyon, veya ayrılık talebi de demokratiktir aslında. “Kendi kaderini tayin hakkı”da demokratik bir taleptir. Ama, elinde silah sağı solu tehdit ederek, gözünü kırpmadan insanların canını alarak demokrasi mücadelesi verilemez! “Azınlık milliyetçiliği uğruna yapılan herşey mübahdır” anlayışıyla 21.yy da bir yere varmak mümkün değildir! 20.yy dan kalma ideolojik silahlar (elbette ki, bütün diğer silahlar da) toprağa gömülmeden ne liberal olmak mümkündür, ne de demokrat artık. İlk yapılacak şey budur. Önce, kayıtsız şartsız silahların bırakılacağı ilan edilmelidir. Sivil siyasetin içinde kaybolmaya hazır olunduğu ilan edilmelidir. Genel af vb.bunların hepsi buna bağlı olarak ortaya çıkacaktır. Bir elinde silah varken demokratik talepler öne süremezsin! Sürsen de kimseyi ikna edemezsin. Tamam, şimdiye kadar yapılanların bir mantığı vardı kendi içinde. Devletin inkâr ve asimilasyon politikasına karşı, Devlet terörüne karşı bir direniş mantığı vardı. Ama artık dünya değişti, insanlar da değişti. Siyasetin kuralları da değişti. Bakın, AK Parti’yi örnek alın! Tek bir cana kıyılmadan yapıldı-yapılıyor herşey! Sakın küçümsemeyin ha, bu ülkenin bir başbakanının bile idam sehbasında can verdiğini hiç küçümsemeyin! Elllerinden gelse şu anda Erdoğanı bile aynı şekilde yok etmekten çekinmeyeceklerini hiç unutmayın! Ama yapamıyorlar, niye? İşte siyaset budur. “Kitle çizgisi” denilen şey budur. Bu ülkede 15 milyondan fazla Kürt olduğu söyleniyor, neden korkuyorsunuz bu insanlarla kaynaşmaktan. İstanbul’daki, İzmir’deki, Antalya’daki Kürtleri de siyasetin içine sokmaktan neden çekiniyorsunuz. Bırakınız Kürtleri bir yana, daha geçenlerde 12 Eylül’de Kürt-Türk halkımızın yüzde elli sekizi evet dedi demokratikleşmeye. Neden bu insanları da davaya ortak etmeye çalışmıyorsunuz. Ama elinde silahla olmaz bunlar...

Daha şurda birkaç yıl öncesine kadar Kürt kelimesini kullanmak bile suç sayılıyordu. Bir bakın etrafınıza, nerelerden nerelere geldik ve nasıl geldik diye bir düşünün!. “Sadece silahlı mücadele mi getirdi” bizi bu noktaya! Eğer böyle düşünüyorsanız yanılıyorsunuz! Kazanılan bütün bu mevzilerin Devlet sınıfına karşı verilen demokrasi mücadelesinin sonucu olarak elde edildiğini göremiyorsanız eğer söyleyecek başka söz kalmıyor...

Sadece bu kadar da değil, son zamanlarda garip garip CHP değerlendirmeleri de ortaya çıkmaya başladı. Neymiş efendim, “CHP küçük burjuvaların partisiymiş”! “Kılıçdaroğlu CHP yi gerçek sosyal demokrat bir parti haline getirebilirmiş”! Yani öyle bir şey ki, neresinden tutsan, “biz öyle sıradan liberaller değiliz, solcu, hemde Marksist liberalleriz” der gibi bir havalar esmeye başladı son günlerde! “Sosyalizme yeni yorumlar getirme” çabaları falan da hep bu sıkıntıların sonucu!. Ne kendilerini bir yere koyabiliyorlar, ne de AK Partiyi aslında!. Bir türlü anlayamıyorlar sürecin özünü. Kafalarında olan hep şu: “ Biz soluz, biz aslında AK Partiden daha ileriyiz”! Ve de, bunun böyle olduğunu “göstermek” için bir zorlama psikolojisi içindeler. “Niye siz AK Partiden daha ileriymişsiniz” diye sorsanız da verilecek cevap zaten bellidir: “Çünkü biz solcuyuz, ve de solcular herşeyi daha iyi bilirler”! Tipik pozitivist tavırlar!..

Bana öyle geliyor ki şu önümüzdeki seçimlerden sonra nur topu gibi yeni bir “sol hareket-parti” daha çıkacak ortaya! Aslında CHP artık bitti!. Önümüzde seçimler olmasa hemen parçalanır. Referandum ve onun akabindeki türban vuruşu bitirdi CHP yi. Ama köprüyü geçerken at değiştirilmez kuralı gereğince seçime kadar böyle gidilecek artık. Sonra, bir kopma-ayrışma yaşanacak. Bu kesin. Ulusalçı kanat müzelik, marjinal bir parti olarak varlığını devam ettirir gene tabii! “Sol” kanat ise ana gövdeden koparak (belki de ulusalçılar kopar ve ayrı bir parti haline gelirler) diğer “sol” partilerle, ve de bir kısım “liberal solcularla” birlikte yeni bir sol parti haline gelecekler. Bunun psikolojik ve de ideolojik hazırlıkları yapılıyor daha şimdiden. Bazı “liberal solcu” ideologların, “asker sorunu bitti, artık rahatça AK Partiye saldırabiliriz” değerlendirmelerinin altında yatan da bu olsa gerek!. Böylelerinin askere kızmalarının nedeni de aslında onların-askerlerin- AK Partiyi “haklı-mazlum durumuna düşürmesi”!. Tam Ecevit solculuğu aslında bu! Ecevit’in 12 Marta karşı tavrı

² Talabani geçenlerde Türkiye Kürtlerinin Türkiyedeki demokratikleşme sürecini anlayamadıklarını söylemişti...

almasının altında da bu yatmıyor muydu³!. Kim ne derse desin, tarihsel olarak oluşmuş iki cephe-iki Türkiye var Türkiye’de. Bu yüzden, güzel laflar etseniz de gövdenizle halâ öteki tarafta durduğunuz sürece bu halk sizi AK Partiden daha ileride bir sol olarak falan kabul etmez! Önce çıkarın üzerinizdeki şu ideolojik elbiseleri de soyunun bir bakalım! Bakın “kral çıplak” demeyi başarin şöyle bir!.Yapın bunu bir kere, bir kere en büyük sensin deyin şu halka!! Deyin de, ondan sonra ona yeni birşeyler öğretmeye çalışın..Hep öyle öğretmen olma ruh halinden kurtarın şöyle bir kendinizi!..

Peki sana ne oluyor diyeceksiniz! İyi işte güzel, bak, hem de senin söylediklerine yakın şeyler söyleyen yeni bir sol partiye doğru gidiyor süreç!

Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yermiş ya, öyle yukardan aşağıya doğru, ideolojik gerekçelerle oluşturulacak hiçbir hareketin gerçek anlamda sol bir hareket olacağına inanmıyorum ben. Tamam, iyi, güzel, Kemalist gövdeden kopuluyor belki, ama sorun sadece bu değil ki, bir de “işçi sınıfı ideolojisi” denilen ideolojik zemin var ortada!. 21.yy’ın dinamiklerini halâ 19 ve 20.yy’ların paradigmalarıyla değerlendirmeye çalışan zihniyet var. **Ben diyorum ki, sorun sadece Kemalizm sorunu değildir, bu zihniyet, bu ideolojik körlük devam ettiği sürece ağzınla kuş tutsan bir şey yapamazsın! Önce şu soruya cevap verilmesi gerekiyor (ama samimi olarak, kendini kandırmadan) : SOSYALİZM NEDİR? Siz, kendisini “sol”, ya da “liberal sol”, veya “liberal Marksistler” olarak tanımlayanlar, “sol”-“sosyalizm” deyince bundan ne anlıyorsunuz? Halâ, üretim araçlarının özel mülkiyetinin toplumsallaştırılacağı bir düzen midir sizin bu “sosyalizminiz”, yoksa nedir? Sizi “AK Parti’den daha ileri yapacak” olan vasıflarınız neler olacaktır. Öyle Staline, ya da devletçiliğe küfretmekle falan verilemez bu sorunun cevabı! Sizin “sosyalizm” anlayışınız-tanımınız nedir bunu soruyorum ben? Bu soruya cevap veremediğiniz sürece gerisi boştur; öyle, içi boş bir laf olarak “AK Partiden daha ileri olma” iddiasıyla falan sadece milleti değil kendinizi de aldatırsınız o kadar!..**

GİRİŞ

Son günlerde „İttihatçılık“ kavramını kullanmak adeta moda oldu! 12 Eylül Referandumu yenilgisinden sonra Osmanlı artığı „Kemalist“ İttihatçı ideoloji gözden düştü ya, artık her önüne gelen rahatça kullanır oldu bu kavramı da! Halbuki işin özü bu kadar basit değil! “İttihatçılık”, her ne kadar bize özgü Osmanlı kalıntısı bir kavram olsa da, onun aynı zamanda, şimdiye kadar hiçkimsenin üzerinde durmadığı evrensel bir yanı daha var. **İttihatçılık, ya da toplum mühendisliği olarak tanımladığımız yukardan aşağıya “devrim” anlayışı, ideoloji dediğimiz bütün nöronal programların özünde olan bir şeydir. Yani öyle, ittihatçılığı-toplum mühendisliğini- sadece Osmanlıya veya Kemalistlere özgü bir devrim anlayışımı gibi yorumlayarak işin içinden sıyrılmak yok! Örneğin, ister Kemalist, ister “işçi sınıfı ideolojisi” kökenli olsun Türkiye’deki “sol” bütünüyle ittihatçıdır. Ama sadece “sol” da değil, Kürt ya da Türk bütün o milliyetçi ideolojik akımları da kapsar ittihatçılık. Dinciler, dini bir ideoloji olarak kullanmaya kalkanlar da bu kapsama girerler.**

Siz hiç şimdiye kadar belirli bir ideolojiye dayanarak başarıya ulaşmış⁴ bir “devrim”, ya da “karşı devrim” gördünüz mü!! Sakın bana “Cumhuriyet Devriminden”, ya da 1917’den bahsetmeyin! Bu konuya daha sonra tekrar döneceğiz!.

Öte yandan, alın bir 1789 Fransız Devrimi’ni, ya da bütün diğer, aşağıdan yukarıya doğru tarihsel evrim süreci içinde gerçekleşen burjuva devrimlerini-bu arada, son zamanlarda zafere doğru koşan bizimkini de-bunların hiçbirisi “ideolojik” devrimler değildir. **Çünkü devrim, öyle, “kendisi için varolan” bir sınıf adına girişilen iradi çabaların ürünü değildir!. O, yani devrim, üretici güçlerin gelişmesinin sonucunda gerçekleşir. Hem**

³ Yani işin özünde aralarında bir sorun yok bunların, sorun sadece, “o öyle olmaz böyle olur” da!

⁴ Başarıya ulaşmaktan kasıt devrimin kalıcılığıdır.

sonra devrim deyince bundan öyle bir anda gerçekleşen bir iktidar değişikliğini falan anlamamak gerekir!. Yeni olan, tıpkı bir çocuğun ana rahminde oluşumu gibi, eskinin içinde, onun diyalektik inkârı olarak ortaya çıkar ve onun içinde adım adım büyür, gelişir. Bu gelişmenin her basamağı devrimci oluşumun bir aşamasına denk düşer. İktidar sorunu ise, çocuğun doğum olayından başka birşey değildir. **“Önce iktidarı alalım da çocuğu sonra büyütürüz” anlayışı devrim olayını ittihatçı bir zemine-ideolojik bir toplum mühendisliği zeminine- indirgemekten başka birşey değildir!.** Neymiş efendim, “feodal toplumun içinde kapitalist üretim ilişkileri (dolayısıyla da kapitalizm) gelişebilirmiş ama, kapitalizmin içinde sosyalist üretim ilişkileri gelişemezmiş”! Bu yüzden de “sosyalist toplumu kurabilmek için önce iktidarı ele geçirmek gerekirmiş”! Bunların hepsi hikâyedir. Dünyaya belirli bir sınıfın gözüyle baktığın zaman ortaya çıkan ideolojik “devrim” anlayışından kaynaklanır bunlar.

Şunu hiç unutmayalım: Hiçbir devrim tek başına bir sınıfın ürünü değildir, olmamıştır-olamaz da-. Evet, burjuva devriminde başı çeken sınıf burjuvazi olmuştur. Zaten bu yüzden de ona “burjuva devrimi” denilir. Ama işin özünde devrim-burjuva devrimi-bir bütün olarak bir sistemin-kapitalizmin- doğuşunu ifade eder. Yani, burjuvalar kadar işçiler de bu sistemin-kapitalizmin- içinde varolan ve sonunda da burjuvaziye-kapitalizmle- birlikte ortadan kaybolacak olan bir sınıftır. Yani, bizim “burjuva devrimi” dediğimiz oluşum, sadece bir sınıfın değil, burjuvazinin önderliğinde bütün bir toplumun ürünüdür-yeniden doğuşudur⁵.

Çok ilginç değil mi! Hiç aklınıza gelmişmiydi işin bu tarafı! Kimbilir, işin bu yanını ortaya çıkarmak da belki gene bize-Osmanlı'nın çocuklarına-nasip olur!..

İNSAN BEYNİ İLE KOMPÜTER ARASINDAKİ BENZERLİK VE FARKLILIKLAR..

İDEOLOJİNİN VE YAPAY ZEKÂNIN SINIRLARI...

İdeoloji bir software-program ise, insan beyni de bu bilgisayarın hardware'idir! İşte, hangi türden olursa olsun bütün ideolojilerin insana ve topluma bakışı budur!. Yani bir ideoloji açısından insan beyninin bilgisayardan farkı yoktur. Çünkü ideolojiler “dışardan gelerek” insan beynini işgal eden, sistemin elementlerini-nöronları kontrol altına alarak-onları belirli bir şekilde programlayan bilgi sistemleridir. Öyle ki, bu programlar zamanla insanın-ve toplumların- kimliğini belirleyen inanç sistemleri haline gelerek onları robot haline getirirler. Peki insanla-insan beyniyle bilgisayar aynı şey midir, bunların arasında hiç fark yok mudur?

Evet, bu evrendeki bütün varlıklar-varolan herşey-son tahlilde, dışardan-çevreden-gelen informasyoları kendi içlerinde kayıt altında olan-“sahip oldukları”- bilgiyle (“bilgi temeliyle”) değerlendirerek işleyen, sonra da, ortaya çıkan sonuçlarla-çıkıntılarla-çevreyi etkileyen bir bilgi işlem sistemidir⁶. Bu nedenle, basit bir atomdan bir moleküle, astronomik sistemlerden tek bir hücreye, çok hücreli bir organizmadan topluma kadar “herşey”-ve de bütün bir evren-son tahlilde, belirli bir “programla” işleyen bir bilgi işlem sistemi olarak bir kompüterdir!. Bu noktada, yani, her şeyin son tahlilde bir bilgi işlem sistemi olması açısından, insan beyniyle bir kompüter arasında da prensipte hiçbir fark yoktur. Zaten, adına “yapay zekâ” dediğimiz teknoloji de, bu ilkedan-insan beyninin de bir bilgi işlem sistemi olması ilkesinden-yola çıkılarak, bu örnek alınarak geliştirilmiştir. İnsan beyninin bir ideoloji tarafından programlanabilmesi de bunun en açık göstergesidir..

⁵ Bu konuda o kadar çok yazdım ki, aynı şeyleri burada tekrarlamayacağım! İsteyen sitedeki (başta 4. Çalışma olmak üzere) konuya ilişkin diğer yazılara bakabilir...

⁶ „Sistem Teorisinin Esasları, ya da Varoluşun Genel İzafiyet Teorisi-Herşeyin Teorisi”,www.aktolga.de

Evet, “herşey”, son tahlilde, belirli bir programa göre işleyen bir bilgi işlem sistemi olarak bir bilgisayardır; ama, organizmanın-insan beyninin- buna ek olarak, yaşamı devam ettirme mücadelesi içinde yeni bilgiler üretirken, yeni davranışların temelini oluşturacak yeni programlar yapabilme-kendini yeniden programlayabilme-, mevcut programlarını genişletip-değiştirme yeteneği de vardır. İşte, yaşamı devam ettirme-çevreye uyum mücadelesi içinde sürekli yeni programlar yaparak kendini-selbst- yeniden üretebilen organizmayla-insan beyniyle-yapay zeka zemininde işleyen bir bilgisayar arasındaki fark burada ortaya çıkıyor. Yani evet, herşey, bir bilgi işlem sistemi olarak son tahlilde bir bilgisayardır, ama, her bilgisayar kendini-kendi programını- üretme yeteneğine sahip değildir!⁷.

Buna itiraz olarak denilebilir ki, “ne yani, yapay zekâ zemininde geliştirilen bir bilgisayar da öğrenilebilir, o da, bilgi temelini genişleterek mevcut programına ilâveler yapabilir”!. Evet ama, yapay zekâda bu da gene en başta yapılan programa uygun bir şekilde gerçekleşir! **Yani bir bilgisayar hiçbir şekilde mevcut programın dışına çıkamaz, çevreden gelen “yeni ve önemli” bilgileri değerlendirerek yeni bilgiler üretip, üretilen bu yeni bilgiler zemininde kendine yeni programlar yapamaz. Çünkü o, yaşamı devam ettirme mücadelesi içinde her an yeniden üretilen bir kimliğe-selbst- sahip değildir! Burada kimlik-selbst-olarak ifade ettiğimiz şey, yeni bilgiler üretmek var olurken bir programa sahip olma yeteneğidir.**

Bir bilgisayarla insan-insan beyni- arasındaki en önemli farkın, insanın yaşamı devam ettirme mücadelesinde çevreyle etkileşim içinde oluşan bir benliğe-selbst-sahip olmasıdır dedik. O halde, insanı bir ideolojiyle programlayarak onu bir bilgisayar-robot haline getirmek mi istiyorsunuz, bunun için önce onun birey olarak varlığını-kimliğini ürettiği bilgileri-bilgi temelini yok etmeniz gerekecektir. Bunun yolu ise, bunların-bu bilgilerin- yerine, söz konusu ideolojinin üzerinde yükseldiği “sınıfsal”, ya da “toplumsal” bilgileri-ideolojik bilgi temelini- koymaktan geçer. Yani, önce ona, birey olarak mevcut kimliğiyle ne kadar değersiz olduğunu, problem çözmede yetersiz kaldığını, kimliğini ürettiği bilgi temelini boş-işe yaramaz olduğunu göstereceksiniz. Sonra da, bir yandan bu şekilde onun kendine olan güvenini yok etmeye çalışırken-diğer yandan da, ancak ideolojik bir bilgi temelini-ve de kimliğe- sahip olarak değerli hale gelebileceğini-ancak bu türden bir kimliğe sahip olarak daha kolay problem çözer hale gelebileceğini-ona göstereceksiniz..

Nasyonal Sosyalizmden dinci ideolojilere, ve de, “Sosyalist İdeolojiye” kadar bütün ideolojilerin en büyük düşmanı bireydir, bireysel kimliktir, bireyin kendi kimliğini ürettiği tarihsel-kültürel olarak oluşmuş olan bilgi temelidir⁸. Önce bu temele saldırılır. Bu bilgiler küçük görülerek bunların ne kadar değersiz olduğu “ispatlanır”. Öyle ki, bu durumda kendi bireysel varlığını bu bilgilere dayanarak üreten birey bir süre sonra “kendisini”-selbst-küçümsemeye, kendisini bir hiç olarak görmeye başlar. Buna bağlı olarak da zaten “onun” yerini ideolojik kimlik alacaktır! İdeoloji-“dava” için “kendini feda etme”-“yok etme” bilincinin mantığı-diyalektiği budur. Gerisi kolay gelir.

⁷ „İnsan Beyni İle Bilgisayar Arasındaki Benzerlik ve Farklılıklar, Yapay Zekanın Sınırları”, “Makaleler” www.aktolga.de

⁸ Bilindiği gibi, ilkel komünal toplumda birey yoktur. Esas olan toplumsal varlık-kimliktir. Bireyin ortaya çıkışı sınıflı toplumla birlikte olur. Bu yüzden de, sınıflı topluma karşı verilen mücadelelerin çoğu birey karşı mücadele olarak ortaya çıkar. Sınıfsızlık özlemiyle yanıp tutuşan insanlar bireyi-benliği düşman olarak görürler, ve de bir şekilde onu yok etmeye çalışırlar. Bu, bütün dinlerde ve ideolojilerde böyledir. Halbuki tam tersine, onu-benliği zorla-ideolojik mücadele ile yok edemezsiniz. Birey-benlik ancak gelişerek, diyalektik anlamda yok olabilir. Bu yüzden, modern sınıfsız topluma geçiş bireyi zorla yok ederek değil, onun gelişmesinin yolunu açarak, onun kendi varlığında yok olmasını sağlayarak olacaktır..İşte aramızdaki fark burada! Modern sınıfsız topluma elde bir ideolojinin bayrağıyla yukardan aşağıya doğru “devrim yapılarak” girilemez diyorum ben! Benim “Sosyalizm” anlayışım da bu!..

İDEOLOJİDEN BAHSEDİYORDUK!

Örneğin “milliyetçiliği” ele alalım: İçinde yaşadığın toplumu onun bir üyesi-elementi olarak sevmek, ona duygusal bağlarla bağlı olmak son derece normal, insani bir duygudur. Çünkü insan, herşeyden önce, bir toplum yaratığıdır. Kendini üretebilmesi için bir toplumun üyesi olmaya ihtiyacı vardır. Bu türden duygular da, farkında olmadan yaşamın içinde sahip olunan bilinç dışı kültürel değerlere denk düşerler. Ama siz tutupta bunu-yani, kendi milletini, toplumunu sevmeyi-tıpkı, “bir su molekülü, iki atom hidrojenle bir atom oksijenin birleşmesinden oluşur” gibi, her yerde, her zaman ve herkes için geçerli olan bilişsel bir bilgi haline getirmeye kalkarsanız, yani, size göre sübjektif-duygusal bir gerçeklik olan kendi toplumunu, milletini sevmeye duygusunu-bilgisini her yerde-herkes için geçerli olan bir bilgi haline getirmeye kalkarsanız, o zaman bunun sonunda ortaya kendi ulusunu-milletini bütün diğer milletlerden üstün görmeye dayanan milliyetçi bir ideoloji çıkar.

Liberalizm de öyledir! Liberal, özgürlükçü bir zeminde düşünmek ayrıdır, bunu-liberal düşünceyi-bir ideoloji haline getirerek herkesi “liberal” olmaya zorlamak, liberal ilkeleri yukardan aşağıya doğru dikte etmeye çalışmak ayrı şeydir.⁹

Herhangi bir dini inanca sahip olmayı ele alalım. Örneğin, Hristiyan, ya da Müslüman olmak, dini inancını bireysel özgürlüğün çerçevesi içinde yaşamak ayrı şeydir, bunu-dini inancı bir ideoloji haline getirerek herkesi kendin gibi olmaya-kendi dinine döndürmeye çalışmak ayrıdır.

Aynı şey bir ideoloji olarak “sosyalizm”-“komünizm” için de geçerlidir. İşçi sınıfının bir üyesi olarak sınıf mücadelesine katılmak, insanın insan tarafından sömürülmesine karşı çıkmak, modern sınıfsız bir toplumu özleyerek onun bir üyesi haline gelmeye çalışmak, böyle bir toplumun hayata geçmesi için çaba sarfetmek-mücadele etmek- ayrıdır, bütün bunları bir ideoloji haline getirerek, iradi bir çabayla yukardan aşağıya doğru “devrim yaparak” “sınıfsız toplumun” gerçekleştirilebileceğini öne sürmek ayrıdır. Kapitalist toplum üretim araçlarının özel mülkiyetine mi dayanıyor, o halde, “devrim yaparak” özel mülkiyeti ortadan kaldırdın mıydı ya iş biter! Bu şekilde, önce “sosyalizmi”, ardından da “komünist toplumu” kurarsın! İşte ideoloji budur!..

Peki “kurdun”, kurdun da sonra ne oldu! Ne oldu kurulan o “sosyalist toplum”? Tam “artık sınıfsız topluma geçiyoruz” derken bir de baktık ki gürpedek göçtü gitti herşey! Niye peki? Üretim araçlarının özel mülkiyetini yok etmek idiyse mesele bu “başarılmıştı”. Niye daha ileriye gidilemedi peki? Oturmuşlar güya tartışıyorlar, neymiş efendim, suçlu Stalinmiş, söylemiş böyleymiş! Aynen o dinci tarikatlar gibi, hu çekerek hakikati aramaya benziyor bütün bunlar! Bazıları da, varolan-ideolojik duvarları yıkmadan, bunların içinde kalarak “yeni bir sosyalizm tarifi yapmaya” çalışıyorlar! Mümkün müdür böyle birşey! Tabii ki hayır! Minareyi çuvala sığdırmaya çalışmak bunların hepsi!¹⁰ Nedir “sosyalizmin-sosyalist devrim” anlayışının özü: Özel mülkiyeti yok ederek onun yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini-yani devlet mülkiyetini- geçirmek değil midir? O zaman, daha nasıl “yeniden tanımlayacaksınız” ki sosyalizmi! 1917’de Sovyet İşçi Sınıfı “devrim” yaptı mı yapmadı mı? Bütün üretim araçlarını devletleştirerek “toplumsallaştırdı” mı toplumsallaştıramadı mı! Önce buna cevap verelim! Ama, Stalin miş! Topu taca atmak bunların hepsi! Nerden çıktı ki o Stalin! Yoksa siz, 1917 de yapılan bir “devrim” değil miydi diyorsunuz! O zaman da sizin “devrim anlayışınız” nedir diye sorarlar adama! Peki ne oldu o “devrimden” sonra, hem de tam yetmiş üç yıl sonra? Sil baştan, bıraktığı yere geri döndü toplum! **Hiç kimse eveleyip gevelemesin! İdeolojinin çöküşüdür bu! Adı “sosyalist” de olsa ideolojinin çöküşüdür! Önce bunun bir altını çizelim.**

⁹ Unutmayalım, Busch da Irak’a girerken oraya özgürlük ve demokrasi getireceğini söylüyordu!

¹⁰ Başkalarını eleştiriyorum ama ben kendim de otuz sene o duvarların arasında dönüp durmadım mı! Minareyi çuvala sığdırmak için uğraşmadım mı ben de! Bu sitede yayınlanan 4. Çalışma ortaya çıkana kadar az mı uğraş verdim! Kolay değil bu işler..

Peki ne anlama geliyor bu “ideolojinin-işçi sınıfının ideolojisinin-çöküşü”? Bu konuda daha önce şöyle yazmışız:

“Eskiden, yani 20.yy da, “sağ” deyince, bundan kapitalist sistemi temsil eden burjuva siyasetini anlardık. “Sol” da tabii, buna karşı, işçi sınıfının-işçi sınıfı ideolojisinin başı çektiği toplumsal muhalefeti temsil ederdi. Bugün artık bunların hepsi tarih oldu! Peki ya Marksizm, o da mı tarih oldu? Böyle düşünenler de var tabii. **Ama ben bu görüşe katılmıyorum! Marksizm işçi sınıfının delikanlılık döneminin dünya görüşüdür. O dönemin koşulları içinde, burjuva saldırısına karşı, onun-işçi sınıfının kendini bulma-koruma, kendi kimliğini kabul ettirme mücadelesinin ürünüdür o.** Bu dönemde duygusal reaksiyonlarla bilişsel süreç arasındaki ilişkilerde duygusal reaksiyonlar daha ağır basar. Baskıya, sömürüye karşı kurtuluşun yolu belirlenirken kaçınılmaz olarak duygusal reaksiyonlar öne çıkarlar. Ama bunun farkında değildir işçi sınıfı. Çünkü henüz daha duygusal reaksiyonlarla bilişsel bilgi üretme süreci arasındaki ilişkiyi kavrayamaz.

O halde, Marksizm bizim, emekçilerin delikanlılığımızdır! Bu yüzden de biz ona, dün olduğu gibi bugün de sahip çıkıyoruz. Çünkü bizim kişiliğimizin oluşmasının temelidir o, bizim duygularımızın özlemlerimizin ufkudur. Onunla ayakta kaldı emekçi sınıflar. Onunla kurtuluşun rüyalarını gördüler, onunla yarınları yaratmak umuduyla mücadele ederek varoldular. Onunla bilgi toplumu bebeğini geliştirip büyüttüler-büyütüyorlar. Marksizm bizim anamızdır bir yerde..Ama biz de, onun inkârı olarak doğan ve kendi ayakları üzerinde yürüyebilir hale gelen o çocuğuz artık; bilgi toplumunun biliminin yaratıcılarıyız”¹¹.

YA BİZDEKİ JÖNTÜRLÜK-İTTİHATÇILIK İDEOLOJİSİ

Daha ileri gitmeden önce tekrar bizim Jöntürlüklere-İttihatçılara-Kemalistlere dönerek, ideoloji olayını bir de bu açıdan ele alalım: Kendisi can çekişirken Batı gelişip güçlenmektedir, bunun nedenlerini anlamaya çalışır Osmanlı. Bunu için de, önce Batı’ya ajanlar gönderir, bakıp görsünler, bakalım bu işin sırrı ne imiş diye. Daha sonra da, öğrenci göndermeye gelir sıra. Okusunlar öğrensinler, belki derdimize çare olurlar diye umut eder!. Ancak, daha işin başında kendisine olan güven duygusunu kaybedip Batı’nın üstünlüğüne inanarak giriştiği bu çabaların sonunda, Batı kültürüne hayran, ancak Batı-batılı gibi olarak Devletin kurtarılabilceğine inanan bir grup insan çıkar ortaya. İşte, 18.yy dan itibaren başlayarak adım adım gelişen “batılılaşma” sürecinin mantığı budur. Sonra, 19.yy’ın başlarından itibaren (III.Selim-II.Mahmut döneminden itibaren) bu zemin adım adım gelişerek kendini üretmeye, her derde deva bir ideoloji haline gelmeye başlar. Başlangıçtaki “batılılaşmak” inancı-isteği, giderekten, Devleti bir ulus devlet haline dönüştürerek kurtarmaya yönelik radikal devrimci bir ideoloji haline gelmeye başlar. **Batı’nın gelişmesinin ve güçlenmesinin köklerinin Fransız İhtilali’ne, onun ortaya çıkardığı düşüncelere bağlı olduğunu gören Osmanlı “aydınları” bu düşünceleri benimseyerek içinde yaşadıkları toplumu da buna göre değiştirmeye karar verirler. Artık ideoloji işbaşındadır. Bir millet-Türk milleti-yaratarak, Osmanlıyı bir milli devlet haline getirerek kurtarmaya çalışan İttihatçı ideoloji işbaşındadır.**

Burada denebilir ki, tamam, Osmanlı’nın itttihatçıları söz konusu olduğu zaman bu söylediklerin doğrudur. Bu durumda ideoloji yukardan aşağıya doğru devrim yapmaya yönelik bir araç olarak kullanılmaktadır. Ama örneğin bir Fransız Devrimi için nedir durum? Burada nedir-ne olmuştur ideolojinin rolü? **Fransız Devrimi belirli bir ideolojiye göre yapılan bir “devrim” değildir ki!!.**Fransız Devrimiyle birlikte ortaya çıkan düşüncelerin bir ideoloji haline gelmesi daha sonraki iştir! Dikkat edin, bu bütün diğer devrimler için de geçerlidir. Yani dünyada kalıcı olan hiçbir devrim bir ideolojiye göre, onu hayata geçirmeye çalışarak gerçekleşmemiştir!.

¹¹ www.aktolga.de “Makaleler”, “Küreselleşme Süreci, Küresel Demokratik Devrim, Türkiye”

İDEOLOJİ OLAYININ ALTINDA BAZAN MATERYALİZM, BAZAN DA İDEALİZM YATAR; AMA SON TAHLİLDE SÜBJEKTİF İDEALİZME-POZİTİVİZME DAYANIR O!..

Sübjektif idealizm varolanı değil, olmasını istediğimizi, ya da düşündüğümüzü öne koyar¹². Bu nedenle, bütün ideolojiler aslında sübjektif idealisttir. Ama sadece bu da değil, ideoloji aynı zamanda pozitivisttir de. Çünkü o, koordinat sisteminin merkezini kendi üzerine koyarak, dünyayı sadece gözüne taktığı kendine özgü bu gözlüklerle görmeye başlayan bir sınıfın dünya görüşünü yansıtır. **Bilimi kendi sübjektif varoluş koşullarına-niyetlerine göre yorumlamaya-kavramaya kalkınca, artık bütün o sübjektif duygusal faktörlerin hepsi “bilimsel” gerçeklermiş gibi görülmeye başlar. Bilim böyle diyor, o halde böyle olacaktır denir, başka da birşey kabul edilmez zaten! İdeoloji için o andan itibaren toplum ve insan bir makineden farksızdır artık. “Bilime” dayanarak onu yeniden şekillendirmek-örgütlemek kalır geriye!.Olay budur..**

Öte yandan, her ideolojinin ya materyalist ya da idealist bir çıkış noktası vardır. Dinsel ideolojiler söz konusu olunca bu idealizmdir. Bu durumda, başlangıç noktasında bir “idee” vardır ortada. Sonra, bu idee’yi kabul eden-benimseyen sınıfın sübjektif idealist-pozitivist düşünceleri yükselir bunun üzerinde.

Nasyonal Sosyalist ideolojiyi ele alalım: İdeolojinin üstünde yükseldiği bütün o ırkçı maddi temel (“Alman ırkının üstünlüğü” vs) hep sübjektif idealist varsayımlarla şekillendirilerek ortaya konulmaktadır. Olduğu düşünülen, ya da olması istenilen şeylerin üzerine bir dünya görüşü inşa edilmektedir. Çünkü o anki çıkarlar bunu gerektirmektedir. Sonra, bir inanç sistemi haline getirilen bu ideoloji, “ideolojik mücadele” ve “ideolojik eğitim” yoluyla insanlara benimsetilecek, birer robot haline getirilen insanların ideolojinin robot askerleri olarak bu yolda mücadele etmeleri sağlanacaktır. Burada, varılmak istenilen amaç, aslında en başta belirlenen o ırkçı-milliyetçi kılıfla gizlenmiş haldedir. Tabi, işin altında yatan, bir sınıfın-ulusun egosu-tek yanlı çıkarlarıdır. Temeldeki bu maddi gerçeklikten kaynaklanan duygular-istekler, sübjektif idealist bir dünya görüşüyle, bunlar bilimsel olarak nitelenerek, ulaşılması gereken hedefler olarak belirleniyor, sonra da bunlar için mücadele ediliyor.

İşçi sınıfının ideolojisini ele alalım¹³. Burada da gene işin özünde sübjektif idealizm yatar. Olmasını istediği şeyleri varolanın yerine koyarak bir dünya görüşü-ve ideoloji- haline getirir işçi sınıfı da. Şöyle: Önce, işçi sınıfının dışında, “objektif-mutlak bir gerçeklik olarak” bir burjuvazi vardır ortada. Böyle kabul edilir. Bu kabuldeki “burjuvazi” işçi sınıfının dışında “objektif mutlak bir gerçekliktir”, çünkü, prensip olarak bu evrende yer alan varlıklar objektif mutlak gerçekliklerdir. Öte yandan, “objektif mutlak bir gerçeklik olan bu” burjuvazi, gene “objektif bir gerçeklik olarak varolan” kapitalizmle birlikte varolur. Birinci kabul budur. Şimdi geliyoruz ikinciye: “Diyalektik Materyalizme” göre (ki bu, işçi sınıfının dünya görüşünün-ideolojisinin felsefi temelini oluşturur) “herşey kendi zıttını yaratarak, onunla birlikte varolacağı-olabileceği” için, burjuvazi de kendi zıttı olarak (gene objektif-mutlak bir gerçeklik olan) işçi sınıfını yaratır, onunla birlikte varolur. Yani bu iki sınıf özünde birbirlerinden bağımsız olan, birbirine zıt objektif-mutlak gerçekliklere denk düşerler. Kapitalizm geliştikçe (“üretici güçler geliştikçe”) çelişkinin işçi sınıfı tarafından temsil olunan diğer kısmı da gelişecek ve öyle bir durum ortaya çıkacaktır ki sonunda işçi sınıfı kendi “diyalektik zıttını” (burjuvaziyi ve onun tarafından temsil olunan kapitalist sistemi) yok ederek kendisi tarafından temsil edilen sosyalist sistemi kuracaktır. Olay bundan ibarettir. Buradaki temel kabul, esas çıkış noktası, burjuvazinin ve işçi sınıfının (dolayısıyla da kapitalist toplumun ve sosyalist toplumun) birbirlerinden bağımsız objektif-mutlak gerçeklikler olmalarıdır. Ha, elbette ki, esas itibarıyla birbirlerinden bağımsız olarak varolan bu sınıflar kendi aralarında da ilişki içindedirler, bu ayrı! Burada önemli olan, işçi sınıfının, özünde kendisinden bağımsız olarak varolan burjuvaziyi yok ederek kendisinin temsil ettiği toplumu (üretim araçlarının mülkiyetinin

¹² Bu konuda daha geniş açıklamalar için bak: www.aktolga.de 3. Çalışma..

¹³ Bu konuda daha geniş açıklamalar için, www.aktolga.de “Makaleler”, “Zıtların Birliği ve Mücadelesi nedir, Devrim Nedir, Devrimci Olmak Demek Ne Demektir”, “Diyalektik Materyalizmin Eleştirisi, Felsefe Devrim”..

işçi devletine ait olduğu sosyalist toplumu) kurduktan sonra da varlığını sürdürüyor olmasıdır. Ne zamana kadar mı? Ta ki, o da kendi zıttını yaratarak komünist toplumun ortaya çıkmasına yol açana kadar!. Yani, “komünist toplum” ortaya çıkana kadar işçi sınıfı (“kendinde şey” bir sınıf olarak) varlığını sürdürecektir!.

Dikkat ederseniz buradaki çıkış noktası materyalisttir; ama “herşey kendi zıttıyla birlikte varolur” denilerek buraya bir de diyalektik kavramı ekleniyor. Ama öz değişmiyor. Yani, “zıtların” her ikisi de birbirlerinden bağımsız objektif mutlak gerçeklikleri temsil ediyorlar. Daha fazla uzatmaya hiç gerek yok aslında. Bütün bunlar 18-19 ve 20.yy lardaki dünya görüşünün felsefi temelleri. Örneğin, bir Newton Fiziği de-bütün bir klasik bilim de- tamamen bu temeller üzerinde yükselmiştir..

Bütün bunlar son derece normal. O dönemde ne yapacaktı ki başka işçi sınıfı¹⁴. Baskıdan sömürüden kurtularak insan gibi yaşayabilmek için bir mücadele hedefi koymalıydı önüne. Üstelik de bu “kurtuluş” burjuvaziden kurtulmak anlamına geleceği için, o yok olmadan kendi kurtuluşu imkânsız gibi görünüyordu. Bluğ çağının duygusallığı-radikalizmi başka türlü düşünmeye elvermezdi ki!.

Marx ve Engels, hatta Lenin yaşasalardı da günümüz dünyasında olup bitenleri görselerdi ne düşünürlerdi acaba?. İşçi sınıfının yavaş yavaş yerini robotlara bırakarak güneşin altındaki kar gibi erimeye başladığı bir dünyada halâ “proletarya diktatörlüğü” peşinde koşanlara, ya da, özel mülkiyeti yok ederek sosyalist bir toplum kurmaya çalışanlara ne derlerdi..

KÜRESELLEŞME, 21.YY PARADİGMALARI VE İDEOLOJİNİN SONU!

Bu konuda daha önce şöyle yazmışız¹⁵: “Eskiden tekel+ulus devlet bir bütündü ve egemenlik alanını genişletmek için bu ikili bir bütün olarak hareket ederlerdi. Finans kapital ulus devletin açtığı güvenli yolda yürüyerek dünya pazarlarını istilâ ederdi. Ki bu da, aynı hedefi güden, herbiri diğerlerinin aleyhine olarak kendi nüfuz bölgesini genişletmek isteyen emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişkileri ön plana çıkarırdı. Ancak bu sürecin ve bu sürece yön veren çelişkilerin, soğuk savaş döneminde-ikiye bölünmüş dünya ortamında da-eskiden olduğu gibi aynen sürmesi artık mümkün değildi. Çünkü bu, bütün bir insanlığı topyekün yok oluşa götürebilirdi. İş bu noktaya gelince, durum, bütün diğer yasaların üstünde olan yaşamı devam ettirme yasası (survive-überleben) açısından devam ettirilemez hale gelince, finans kapital yavaş yavaş ulus devlet yükünü sırtından atmaya, dünya pazarlarına yayılmanın daha başka-barişçil yollarını aramaya başladı.

Ama ne olabilirdi bu “yeni-barişçi yollar”:

Bir malı daha iyi kalitede, daha ucuza imal ederek rekabet etmek ve bu şekilde, daha çok satarak, dünya pazarlarında daha çok yer kapmak!

İşte, yeni dönemin, “soğuk savaş” döneminin, atom bombasından daha güçlü, en önemli “silâhi” bu oldu! Öyle bir silâhtı ki bu, hem sosyalist sisteme karşı, hem de kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki rekabette birbirlerine karşı etkiliydi; üstelikte, hiçbir kullanma riski taşııyordu!...

Ama bu yeni birşey değildi ki! Eski “serbest rekabetçi” dönemin yöntemi (“işletme sistemi”) değil miydi bu! Tekellerin çoktan tarihin çöp sepetine attıkları eski “serbest rekabet” silâhi değil miydi! Kapitalizmin gelişmesi, üretimin yoğunlaşması tekelleri yaratarak serbest rekabetin eski varoluş felsefesini inkâr etmesine yol açmamış mıydı? Serbest rekabetin,

¹⁴ Newton ne yapacaktı! Daha klasik fiziğin bile ortaya çıkmadığı dönemde kuantum fiziğini mi formüle edecekti!

¹⁵ www.aktolga.de “Makaleler”-“Küreselleşme Süreci, Küresel Demokratik Devrim-Türkiye”

üretimin yoğunlaşmasının sonucu olarak doğan tekel ise egemenlik demektir. İstediyin malı, istediğin fiyata satabilmek demektir.

Ancak, dünya ikiye bölünüp de, artık ulus devletle birlikte nüfuz bölgeleri yaratarak dünya pazarlarında daha çok yer kapma yöntemi imkânsız hale gelince, yani tekelci kapitalist işletme sistemi azami kâr elde etmek için elverişli olmaktan çıkınca, sırtında yumurta küfesi olmayan finans kapital, hiç düşünmeden bu sefer de ulus devleti sırtından atıverdi ve tekrar yeni gövdeye eski silâhlarını kuşanmaya başladı! Önemli olan ne işletme sistemiydi, ne de ulus devlet, önemli olan azami kâr'ı elde edebilmektir; bu nedenle, kapitalistler, yeni koşullara uyum sağlayarak, eskiden olduğu gibi tekrar daha ucuza ve daha iyi kalitede mallar üretmeye, dünya pazarlarında bu yöntemle yer kapmaya yoğunlaştılar. Yeni koşullar altında bu yöntem onların hareket kabiliyetini çok daha fazla arttırıyordu. Bu türden bir rekabetin, yani ulus devlet gücüne dayanmadan yürütülen bir rekabetin silahlı-sıcak savaflara yol açması, ve esas düşman olan sosyalist sistemin karşısında güvenlik zaafına neden olması riski de yoktu! Müthiş birşeydi bu! İşte, ikiye bölünmüş dünyada, soğuk savaş devam ederken yeni-küresel dünya sisteminin tohumu ana rahmine böyle düştü. Ve kimse farkına varmadan, usul usul böyle gelişmeye başladı orada”.

Soğuk savaşın sona ermesiyle birlikte üretici güçlerin gelişmesinin önündeki engeller ortadan kalkınca (suyun akışını engelleyen barajın kapakları açılıverince) su-yani sermaye-muazzam bir hızla akmaya başladı ve kısa zamanda eski yatağının da dışına taşarak bütün dünyaya yayıldı.

Böyle bir dünyada ulusal sınırların içine kapanarak yaşamak mümkün değildi artık. Daha önce dünya pazarlarında nüfuz bölgeleri kapma yarışında olan bütün o ulus devletler, “gel gel buraya da gel, bak sana bedava arazi de vereceğim, üstelikte on yıl vergiden de muaf olacaksın” vb.diyerek küresel sermayeyi kendi ülkelerine çağırmaya başladılar!. Sermaye gelsin yatırım yapsında yeni iş alanları açılın diye biribirleriyle yarışa başladılar. Böyle bir dünyada artık milliyetçilikten bahsetmek mümkün müdür!. Bitti artık o “rüya”! İster milliyetçi-ulusalçı, isterse milliyetçi sosyalist adı altında olsun bu türden bütün o ideolojilerin bataklığı kurudu artık! Bu nedenle, etrafınızda gördüğünüz Hitler özentilerine müzeli olarak bakabilirsiniz!. Bunların hiçbir şansları kalmadı artık!..Ama tabii bu durum, lokal düzeyde bu türden akımların halâ tehlike teşkil ettikleri gerçeğini değiştirmiyor!. Bu nedenle, nasıl olsa faşizmin maddi temelleri yok artık diye yan gelip yatmak yanlışır!..

Peki ya “işçi sınıfı ideolojisi”, o ne durumda bugün? Küreselleşmeyi falan bir yana bırakarak ben size şöyle bir soru soracağım şimdi: “Sosyalist sistemde” ne işsizlik vardı ne birşey, sağlık, ulaşım falan da bedavaydı, herkes güven içindeydi, ne zengin vardı ne de fakir; niye vardı o zaman o “duvarlar” ve niye yıktı insanlar o duvarları kendi elleriyle? Bütün bunlar hep “emperyalizmin oyunu”muydu? Hadi canım sende!! **Bu konuyu daha önce yeteri kadar inceledik. Burada altını çizmek istediğim nokta şu: Sınıflı topluma geçiş, üretici güçlerin gelişmesinin kaçınılmaz sonucu olmuştur. Bireyi ve özel mülkiyeti ortaya çıkaran da bu süreçtir. Bu sürecin sonunda tekrar sınıfsız topluma geçebilmek için, üretici güçlerin ve bireyin daha da gelişmesinden başka bir yol yoktur. İnkârın inkârı olayının özü budur. Bireyi yok varsayarak devlet gücüyle sınıfsız topluma geçilemez!..Birey, ancak gelişmesinin bir üst aşamasındadır ki „kendini bilerek“, yani kendi „varlığını“ inkâr ederek „kendi gerçekliğinin bilincine varacaktır“. Zor'la, (bu zor, onlar adına, „onlar için“ bir zor da olsa) bireyi yok edemezsiniz. Birey ancak kendi varlığında yok olabilir. Birey, bu şekilde kendi varlığında yok olmadan da sınıfsız topluma geçilemez!..**

Küreselleşme olayıyla birlikte üretici güçlerin bütün dünyada muazzam bir hızla gelişmeye başladığını, buna bağlı olarak da demokratikleşme sürecinin hızlandığını söylemiştik. Kapitalistler elbette ki demokrasiyi de kendileri için istiyorlar. Daha çok küresel sermaye gelsin diye şeffaflığı savunuyorlar. Yani, özel olarak halkı, işçileri

düşündükleri, onlara acıdıkları için, ya da ideolojik nedenlerden dolayı demokrat olmadılar öyle birden bire! Ama işte tam bu noktada, onların çıkarlarıyla halkın-işçilerin çıkarları kesişiyor, ve demokrasi mücadelesi bütün halkın mücadelesi haline geliyor. Üretici güçlerin gelişmesini engelleyen devletçi işletme sisteminin yerine serbest rekabetçi bir işletme sisteminin geçmesi sadece kapitalistlerin işine yaramıyor, bundan çalışanlar da yararlanıyorlar. Kapitalist, azami kâr peşinde koştuğu için, özgürce üretim yaparak daha da zenginleşmek için istiyor demokrasiyi; devletçi sistemin önüne çıkardığı engellere bu yüzden karşı çıkıyor. Ama bütün bunları gerçekleştirebilmesi için, işgücünü özgürce satabilen işçilere de ihtiyacı var onun. İşte kapitalist bunun için köylüyü işçi yaparak özgürleştiriyor. Evet özgürleştiriyor! „Bu da bağımlılığın başka bir biçimi“ olsa bile gene de özgürleştiriyor ! Çünkü üretici güçler böyle gelişir. İşçiler burjuvalara bağımlı hale gelmesinler diye köylülüğü mü savunacağız! „İlericilik“ bu mudur! Devlete bağlı kamu iktisadi teşebbüslerinde, bir kişinin yapacağı iş için torpille işe alınan beş kişinin çalıştığı bir düzeni savunmak mıdır „ilericilik“! „Hangi sistem altında geliyor üretici güçler“, belirleyici olan budur. İlerici, devrimci, demokrat olmanın ölçüsü bu soruya verilecek cevapla bağlantılıdır.

Bugün AK Parti-Anadolu burjuvazisi- demokrasi mücadelesinin öncülüğünü yapıyor, niye? Bu insanlar-AK Partililer (bir kısım “liberaller” gibi!) anadan doğma “demokrat” oldukları için mi!! Elbetteki hayır! Onların sınıfsal çıkarlarıyla demokratlık-demokrasi mücadelesi örtüştüğü için demokrat oldu onlar. Ne midir bu çıkarlar diyorsunuz, çok basit: Daha çok kazanmak, daha çok kâr etmek, zenginleşmek. Bunun için içerde demokratik bir huzura ihtiyacı var onların. Kürt melelesine yaklaşımı da bu onların. Fırsat verilse bu işi de anında bitirmeye hazırlar. Çünkü bir getirisi yok savaşın onlar için! Ama olmuyor. İki taraflı olarak savaştan çıkarı olanlar bırakmıyorlar!

Size birşey söyleyeyim mi ben, üreten, kendi varlığını üreterek kazanan insanlardan hiç korkmayın. Daha iyi kalitede, daha ucuza üreterek dünya pazarlarında yer tutmak isteyen insanlardan korkmayın. Bunların sadece çevre sorunu açısından denetlenmeye ihtiyacı vardır!. Çünkü o üretim ve rekabet hırsıyla çevreyi falan unutabilirler süreç içinde!. Bu konuda uyanık olmak gerekir! Bunun dışında, eğer sizin derdiniz sadece demokratik haklarınızın kabulüyse, mücadelenizi bu insanların mücadeleleriyle birleştirin. Devleti, Devletçiliği kalkan olarak kullananlardan korkun siz, hangi türden olursa olsun belirli bir ideolojinin arkasına sığınarak yol almak isteyenlerden korkun!..Bir zamanlar o “ilerici” “solcu” İttihatçıların Anadolu halklarına yaptıklarını hiç unutmadan!..

Dün, tekeli kapitalizme-emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi vermektir ilericilik; bugünse, „ulusal bağımsızlığı“ savunmak adına devletçi, çağ dışı bir düzenin bekçiliğini yapanlara karşı durmaktır; küresel demokratik devrime karşı ulusal duvarların arkasına gizlenenlere karşı durabilmektir.

Dün, sermaye yetersizliğine çare olarak bulunan „kamu iktisadi teşebbüslerini“ desteklemek belki ilericilikti, ama bugün ilericiliğin ölçüsü devlet tekeliğine karşı özelleştirmeleri desteklemektir!

Dün, yabancı sermayeye karşı çıkmak ilericilikti. Çünkü, kapitalizmin tekeli aşamasında-emperyalizm aşamasında sermaye ihracı sömürgeciliğin ayrılmaz parçasıydı. Sömürge ve yarı sömürge halklar bu „yabancı sermayeye“ karşı mücadele içinde geliştirmişlerdi kurtuluş savaşlarını. Bugünse tam tersine, „yerli-milli sermaye“ diye ulusal duvarların arkasına gizlenerek tekel kuran ve kendi halkını kendisine mecbur bırakan „ulusal-sermayeyi“ savunmaktır gericilik!

Ey, küresel bir dünya sisteminin doğmakta olduğunu göremeyen eski ilericiler, kapitalizm bir dünya sistemi haline geldi artık! Sermaye küreselleşti. Sermayenin ulusu kalmadı! Ulsalcı nutuklarla sizi uyutanlar, sizin „ulusal-sermaye“ dedikleriniz,

küresel rekabet mücadelesine girmek istemeyen, ulusal duvarların arkasına gizlenerek kendi tekel konumlarını muhafaza etmek isteyen yerli bezirgânlardır. Bugün, içinde yaşadığımız küreselleşme sürecinde, „kim ki bir taş üstüne bir taş koyuyor, niyeti, menşei, „ulusal kökeni“ ne olursa olsun hoş geldi sefa geldi“ ülkemize demeyi öğrenmeden artık ne devrimci olunabilir, ne de çağdaş. Çünkü, kendi ülkende üstüste konulan o taşlardır ki, hem yerel, hem de küresel düzeyde, üretici güçlerin gelişmesini ifade eden onlardır. Kapitalizmin kendini inkârı sürecinin köşe taşlarıdır onlar! Bu diyalektiği anlayamıyorsanız hiç olmazsa susun!¹⁶

Peki, birgün küreselleşme sürecinin tamamlandığını, yani şu ya da bu şekilde yeryüzündeki bütün ülkelerin küresel bileşik kaplara bağlandığını, ve suyun-üretici güçlerin gelişme seviyesinin- bütün ülkelerde aşağı yukarı eşitlendiğini düşünürsek eğer, ne olacak bu durumda, küresel rekabet mücadelesi ve buna bağlı olarak da üretici güçlerin gelişme süreci nasıl gelişecek bundan sonra?

Azami kâr yasası duruyor olacak mı o zaman da yerinde? Evet! Rekabet duruyor olacak mı? Evet! O halde kim bir malı daha ucuza ve daha iyi kalitede üretebilirse gene o kazanacak! Doğru mu bu tesbit? Doğru! Peki, böyle bir durumda bir malı daha ucuza nasıl üreteceksin? Artık ücretlerin düşük olduğu bir Çin de olmadığına göre ortada! Afrika'nın keşfi de çoktan gerilerde kalmış olacak o zaman! Ne yapacaksın bu durumda? En başta söylediğimiz gibi, bu durumda „geriye bir tek yol kalmış“ olacak! Bilgi ve teknoloji üretimine daha da hız kazandıracaksın! Çünkü bu durumda artık, kim daha ileri teknik-daha çok robot kullanır hale gelirse onun üretim maliyetleri daha da düşecektir!

Bir hata var mı bu mantıkta! Varsa hemen duralım! Ben göremiyorum! O halde devam ediyoruz:

İşte kapitalizmi inkâra götüren süreç budur. İşte „bilgi toplumuna“ giden yol budur.

Giderekten, ilk planda kol işçiliği diye birşey kalmayacak ortada. Proletaryanın yerini tamamen robotlar alacak! Sonra? Biliyorum hemen denecek ki, „evet kol işçiliği kalkacak ama, ya kafa-beyin işçiliği? O robotları programlayan kafa işçilerinin sayısı artacak bu sefer de. Ve kapitalizm sürüp gidecek“!

Şurası kesin: Gidebildiği yere kadar gidecek kapitalizm! Yani, artı değer elde etmek mümkün olduğu sürece kapitalizm ve kapitalistler yok olmayacaklar! Ama bu işin de bir sınırı var. Bir kere az önceki mantık, yani kol işçilerinin yerini robotlar alırken kafa-beyin işçilerinin sayısının artacağı mantığı doğru değildir. Değildir çünkü, bilgi üretimi sürecinin ileri aşamalarında, insanların günlük ihtiyaçları gibi „basit şeylerin“ üretildiği alanlarda kafa-beyin işçilerine de ihtiyaç kalmayacaktır artık! Robotlar sadece kol işçilerini değil, bugünkü kafa işçilerini de işsiz bırakacaklar o zaman! Program yapan robotlar üretilecek. Robotlar robotları kontrol edip yönetecekler. Ve öyle olacak ki, insanların yeme, içme, giyim, barınma gibi temel ihtiyaçlarını artık tamamen robotlar üretir hale gelecekler. İnsanlar ne mi yapacaklar? Bir kere sürecin bu aşamalarında artık öyle ulus-devletler vs. gibi ilkel oluşumlar tamamen ortadan kalkmış olacaklar! Bir tek dünya toplumu-insanlığı kalacak ortada. Birey mi dediniz? Birey, kapitalizmin, özel mülkiyetin gelişimi süreci içinde gelişmesinin en yüksek aşamasına eriştikçe adım adım toplumsal varlığın içinde kendi varlığında yok olacak. Dünya vatandaşlığı onun en son bireysel varoluş biçimi olacak. Ondan sonra artık, tıpkı ilkel komünal toplum içinde bir insan birey olarak varolmadan nasıl varoluyorsa, modern komünal toplum insanı da o şekilde varolur hale gelecek. Yani, toplumsal varlığın içinde, kendi varlığını toplumsal varlıkla birlikte oluşturabilir hale gelecek. İkel sınıfsız toplumdan

¹⁶ Bu satırlar beş yıl önce yazılmış! www.aktolga.de 5. Çalışma..

sınıflı topluma geçilirken özel mülkiyetle birlikte ortaya çıkan birey, özel mülkiyet yok olurken toplumsal varlığın içinde gene yok olacak.

Artı değer mi, kapitalizm mi? Nedir onlar? İnsanlar geriye doğru baktıkları zaman böyle düşünecekler! İnsanların temel ihtiyaçlarının robotlar tarafından üretildiği bir toplumda ne artı değer olur, ne de kapitalizm. Kapitalizmin, bireyin, özel mülkiyetin gelişerek yok olmasının, gelişerek kendini inkârının ürünüdür bilgi toplumu.

Ha, ne demiştik, “işçi sınıfı ideolojisi” mi!..